

ret afdrag på privatgælden ved yderligere belåning i virksomheden.

Om en sådan nærmere undersøgelse herefter fører til, at ligningsmyndigheden ændrer den selv-angivne fordeling mellem erhvervsmæssige og private renter, må som nævnt ovenfor *i hvert enkelt tilfælde bero på et skøn over, om det på baggrund af en samlet vurdering af skatteyderens økonomiske dispositioner kan anses for godtgjort, at låneprovenuet er anvendt i erhvervsvirksomheden.*

De nærmere krav til omfanget og karakteren af den bevisbyrde, der efter lovforslaget påhviler de skattepligtige, må fastlægges i praksis af ligningsmyndighederne og de overordnede ligningsinstanser på grundlag af indhøstede erfaringer.

Efter forslaget er det en betingelse for fradragsret ved opgørelse af den skattepligtige indkomst, at en renteudgift er afholdt som driftsudgift, dvs. for at erhverve, sikre eller vedligeholde en indtægt ved erhvervsmæssig virksomhed i det pågældende indkomstår. Den skattepligtige kan således som hovedregel ikke bevare retten til indkomstfradrag for renter af gæld, der oprindeligt har haft et erhvervsmæssigt formål, men hvor dette formål ikke er opretholdt, f. eks. fordi erhvervsvirksomheden er ophørt. Som en undtagelse fra denne hovedregel har man dog fundet det rimeligt, at der også kan gives fradrag i indkomsten for renteudgifter, der påhviler den skattepligtige som følge af erhvervsmæssig virksomhed, der er ophørt inden for de 3 foregående indkomstår.

Som tidligere nævnt skal omlægningen af fradraget for private renteudgifter ske efter et *nettoprincip*. Man skal således opgøre forskellen mellem de private renteindtægter og de private renteudgifter. Hvis renteudgifterne herefter overstiger renteindtægterne, er det alene det overskydende beløb, som skal omlægges til et fradrag i de beregnede skatter. I det omfang renteudgifterne ikke overstiger renteindtægterne, kan de som hidtil fradrages ved indkomstopgørelsen.

Ved opgørelsen af de renteindtægter, som skal modregnes i de private renteudgifter, påhviler det den skattepligtige at godtgøre, at de pågældende renteindtægter ikke er erhvervsmæssige, dvs. ikke er renter af driftskapital i forbindelse med erhvervsmæssig virksomhed.

Inden for enkelte områder i skattelovgivningningen kender man i forvejen til en tilsvarende afgrænsning af erhvervsmæssige renteindtægter. Denne afgrænsning vil i vidt omfang kunne være vejledende for praksis i den her nævnte sammenhæng. En sambeskattet hustru, der driver selvstændig virksomhed, skal således i sin særskilte indkomst

medregne renteindtægter af en for virksomheden nødvendig driftskapital, medens hendes øvrige renteindtægter skal beskattes hos manden. Tilsvarende gælder det for personer, der er begrænset skattepligtige, samt for foreninger og fonds m. v., at skattepligten for disse, når der er tale om indtægt ved erhvervsmæssig virksomhed, også omfatter renter af virksomhedens driftskapital.

På de nævnte særlige områder er der i praksis tale om en snæver afgrænsning af begrebet renter af driftskapital.

Begrebet omfatter således typisk renter af tilgodehavender for leverancer, renter på erhvervsvirksomhedens løbende bankkonto, eventuelle mellemrenter, der opnås i forbindelse med omprioritering eller udskriftning af virksomhedens aktiver, samt renteindtægt af indskud på investeringsfondskonti. Derimod antages f. eks. renteindtægten af en obligationsbeholdning, der er lagt til sikkerhed for en erhvervsmæssig kassekredit, ikke at være erhvervsmæssige renteindtægter.

Ved opgørelsen af de renteindtægter, som skal modregnes i de private renteudgifter, skal heller ikke medtages renteindtægter, som ikke skal modregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, f. eks. renter af indestående på selvpensioneringskonti.

Aktieudbytte behandles ikke som en renteindtægt, og private renteudgifter kan således ikke modregnes heri.

Efter forslaget § 8 F, stk. 4, skal visse rentelignende ydelser, som nævnt i ligningslovens § 8, stk. 3, behandles på lige fod med renter. Det drejer sig om løbende provisioner for lån eller præmier for kaution samt om stiftelsesprovisioner og lignende éngangsydelser for lån eller kaution, såfremt løbetiden for lånet er mindre end 2 år. For reservefonds- og administrationsbidrag til realkreditinstitutter er der efter gældende praksis fuld fradragsret. Disse ydelser er medtaget i det foreslåede stk. 4, idet det herved sikres, at fradragsretten for disse ydelser for personer omlægges til fradrag i skatten i det omfang, de vedrører privat gæld.

Lovforslaget omfatter ikke den skattemæssige behandling af kursgevinster og -tab. Disse er efter de gældende regler som hovedregel den skattepligtige indkomst uvedkommende. Det vil eventuelt kunne overvejes at ændre de gældende regler på dette område, såfremt dette måtte vise sig nødvendigt. I den forbindelse bemærkes, at en generel ordning, hvorefter kursgevinster beskattes, medens kurstab fradrages – for private lån i de beregnede skatter – må antages at medføre store praktiske problemer.